

LA PLUJA QUE NO ENS ARRIBA

Catalunya, com tots els països del món, pateix una extrema i alarmant sequera que afecta un 40% de la població mundial produïda per l'escalfament global degut al col·lapse climàtic, conseqüència del maltractament de la natura per part dels humans. Així la manca continuada de pluja fa que es malmetin les collites i augmentin desmesuradament els preus dels aliments, que es produeixin incendis i catàstrofes, i una desertització que fa que uns 700 milions de persones estiguin malnodrides a causa de la fam.

Davant d'aquesta situació han tornat a aparèixer les celebracions d'antigues cerimònies que daten del

segle IX promogudes per pagesos. Així el 26 de març, el bisbe de Solsona, juntament amb 250 feligresos, presidí una processó i una missa al santuari de la Mare de Déu dels torrents, al terme d'Espunyola, dient: "Tota creació és un do de Déu i per això ens adrecem al Pare de cel i demanem l'aigua per als nostres camps".

També a iniciativa dels vinyataires nord-catalans s'ha celebrat a la catedral de Perpinyà un acte religiós en demanda de pluja amb presència de les autoritats religioses recolzades pels polítics d'extrema dreta que governen la ciutat.

Aquesta demanda de miracles no és gens nova. Ja era practicada per civilitzacions més respectuoses amb la natura i considerades profanes pels nous inquisidors monoteistes, com és el cas de pobles indígenes com el Nàhuatl, a Mèxic, que demanava aigua al seu déu de la pluja Tlàtloc. Aquest poble ara fa pocs anys que es va rebel·lar contra el trasllat del monòlit al museu antropològic queixant-se que no plovia fins que els hi van fer una còpia exacta.

A hores d'ara són també molts els druides i xamans que persisteixen en cerimònies ancestrals en demanda de la pluja, però tanmateix, encara sense resultats. Serà que els déus, les deesses i el déu omnipotent està força descontent amb el comportament dels seus creients?